

Lege handen

Het weer is weer prachtig, maar achter de zon schijnen wolken te wachten: nietsvermoedend ben ik op haar bed gaan zitten en nu pakt zij mijn handen. 'Ik wil dat je dit onthoudt,' zegt ze zacht en ze legt mijn vingers voorzichtig op haar lippen. Haar ogen staan serieus en ik doe wat me gevraagd wordt: ik voel haar lippen, doe mijn best ze in mijn geheugen vast te pinnen. Mijn ogen doe ik voor de zekerheid maar dicht.

'Ik wil dat je dit onthoudt,' zegt ze nog eens en ze pakt mijn handen voor de tweede keer, legt ze nu in haar nek. Ik voel haar hals, haar haren, de achterkant van haar oren, het plekje dat haar dromerig maakt. Ik knik zodra ik klaar ben.

Opnieuw pakt ze mijn handen, brengt die naar haar borsten, elke hand één. Twee om precies te zijn. 'Je moet goed voelen,' fluistert ze, 'En nooit meer vergeten.' Ze zwijgt even. 'Echt niet.'

Ik voel haar borsten. Ik voel haar buik. Ik voel haar heupen, ik voel haar benen, haar enkels, haar voeten. Ik voel haar tenen, tot de allerkleinste aan toe. En ik onthoud alles, het fijnste detail.

'Dat was het,' glimlacht ze droef, 'Nu kan je zonder mij.'

Ik open mijn ogen en kijk haar aan.

Ze zegt: 'Hier stopt het.'

'Wat stopt hier?' vraag ik.

'Wij.'

Ze haalt diep adem.

'Waarom ook al weer?' wil ik weten, maar er komt geen antwoord.

Ik krijg een plastic tasje mee, met daarin mijn tandenborstel, de boeken die ze ooit van me leende, de cd die ze nooit heeft geluisterd. Ik mag het ruilen tegen haar sleutel.

'Het is goed zo,' zegt ze even later in de deuropening, waarschijnlijk om mij gerust te stellen. Het is een tijdje stil en niemand van ons zegt: 'Als we voor elkaar bestemd zijn enzovoort'. Het enige geluid komt uit de woonkamer, waar de wind de lamellen tegen een vaas blaast, die vervolgens met veel lawaai op de grond klettert. 'Ik ga de deur dichtdoen,' zegt ze, 'Het tocht.'

Buiten is het ondertussen tien keer leuker: kleine kinderen stappen met emmertjes en schepjes achterin een auto, moeders zingen ouderwetse liedjes over Zandvoort-al-aan-de-zee. Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat het gewoon zomer is, niets meer of minder, zonder een vuiltje aan de lucht.

Ik denk: we zouden op vakantie gaan, we zouden gigantische zonnebrillen kopen voor elkaar, we zouden in het park liggen. Ik denk: had ik daar maar eerder aan gedacht. Had ik maar dit, had ik maar dat. Of vooral: had ik maar niet.

Ik wil haar iets vragen, maar weet zo gauw niet wat.

'Ga nu,' zegt ze en de traptreden kraken al onder mijn voeten. Beneden ligt post, die ik uit gewoonte voor haar begin te sorteren. Daarna sluit ik de deur, loop de straat op, draai me om en kijk omhoog of zij misschien achter haar raam staat te zwaaien. Niets.

Ik laat mijn fiets voor wat hij is, wandel met mijn tasje het plantsoen in en ga zitten op een lege bank. Er loopt een drietal meisjes langs, ze kijken me aan, giechelen, mompelen iets over een column in een of ander tijdschrift.

Ik weet niets beters dan voor me uit te staren. In de verte hoor ik haar stem, die me zegt alles te onthouden: haar lippen, haar hals, haar borsten. Ik doe mijn best, mijn gedachten draaien op volle toeren. 'Herinner dit,' smeekt ze, 'herinner dat.' Maar hoe ik ook probeer, wat ik ook doe, ik voel niets meer dan twee ontzettend lege handen.